

ฉบับ 2 ภาษา Thai-English

THE TIME MACHINE

เจาะเวลาเข้าอนาคต

วรรณกรรม
CLASSICS
ของโลก

H. G. WELLS

เอช. จี. เวลส์ : เขียน อาริตา พงศ์ธรานนท์ : แปล

THE TIME MACHINE

เวลาข้ามอนาคต

H. G. WELLS

เจาะเวลา ข้ามอนาคต

The Time Machine

เฮช. จี. เวลส์ : เขียน อาริตา พงศ์ธรรานนท์ : แปล

เจาะเวลาเข้าอนาคต

The Time Machine

เฮช. จี. เวลส์ : เขียน อาริตา พงศ์ธรรานนท์ : แปล

พิมพ์ พ.ศ. 2567

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์แอร์โรว์

เลขที่ 1 ถนนกำแพงเพชร 6 ซอย 5 แยก 6 (โกสุมนิเวศน์ ซ. 2)

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

โทรศัพท์ 0-2573-6584 และ 093-647-9379

Email : arrowclassicbook@gmail.com Line ID : @arrow11

Homepage : www.arrowmultimedia.co.th

Copyright © by H. G. Wells

Thai Language Translation copyright © 2023 by Arrow Multimedia Co.,Ltd.

All rights reserved.

© สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท แอร์โรว์ มัลติมีเดีย จำกัด

ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปลอกเลียน ทำสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่
ในอินเทอร์เน็ต หรือสื่อต่างๆ ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

เวลส์, เฮช. จี.

เจาะเวลาเข้าอนาคต—กรุงเทพฯ : แอร์โรว์, 2567.

304 หน้า.

1. วรรณกรรมแปล I. อาริตา พงศ์ธรรานนท์, แปล II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-434-372-6

บรรณาธิการ : นิคม ขาวเรือ

กองบรรณาธิการ : สุภาภรณ์ สว่างจันทร์, วลัยกร เต็มจันทร์, ปวันรัตน์ เกียรติธีรชัย

พิสูจน์อักษร : ชญานี ชุนพิลิก ออกแบบรูปเล่ม : ชญานี ชุนพิลิก

ออกแบบปก : ชมพูนุช ขอดคำ ฝ่ายขาย : ณลินพรพรณ ผ่าพันธุ์ขาว

ผู้จัดการทั่วไป : เดือนนภา สุรามิตร

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรนต์ ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

homepage : www.naiin.com

พิมพ์ที่ : บริษัท ออฟเซ็ทพลัส จำกัด

95/39 หมู่ 8 ซ.สุขสวัสดิ์ 84 ต.ในคลองบางปลากด อ.พระสมุทรเจดีย์ จ.สมุทรปราการ 10290

โทรศัพท์ 0-2461-2161-4 โทรสาร 0-2416-2165

ราคา 295 บาท

ประวัติผู้เขียน

H. G. Wells

เอช. จี. เวลส์ ชื่อเต็ม เฮอรัเบิร์ต จอร์จ เวลส์ เกิดเมื่อวันที่ 21 กันยายน พ.ศ. 2409 ในเมืองบรอมลีย์ ประเทศอังกฤษ เขาเป็นนักประพันธ์ ชาวอังกฤษ นักข่าว นักสังคมวิทยา และนักประวัติศาสตร์ที่รู้จักกันเป็นอย่างดีจากการเขียนนวนิยายแนววิทยาศาสตร์สำคัญ อาทิ The Time Machine, The Invisible Man The และ War of the Worlds

เขามีผลงานมากมายหลายประเภทโดยเขียนนวนิยายมากกว่า ห้าสิบเรื่องและเรื่องสั้นหลายสิบเรื่อง ผลงานสารคดีของเขาประกอบด้วย ผลงานวิจารณ์สังคม การเมือง ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ยุทธศาสตร์ การเสียดสี ชิวประวัติ และอัตชีวประวัติ นิยายวิทยาศาสตร์ของเวลส์ ได้รับการยกย่องอย่างดีจนได้รับการขนานนามว่าเป็น “บิดาแห่งนิยาย วิทยาศาสตร์” และเมื่อวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2489 เขาเสียชีวิตลง อย่างเงียบๆ ที่บ้านในลอนดอน

คำนำสำนักพิมพ์

จะดีหรือไม่หากเราสามารถรู้เรื่องราวในอนาคต และสามารถเดินทางข้ามเวลาไปในอนาคตได้ เราคงจินตนาการไม่ออกว่าเวลานั้นจะแตกต่างกับโลกยุคที่เราอาศัยอยู่มากแค่ไหน จะได้พบกับอะไรบ้าง และโลกจะพัฒนาไปในรูปแบบไหน

เอช. จี. เวลส์ บิดาแห่งนิยายวิทยาศาสตร์ เจ้าของวรรณกรรมที่ได้รับการยกย่องอย่าง “เจาะเวลาข้ามอนาคต” (**The Time Machine**) ที่จะพาผู้อ่านข้ามเวลาไปในอนาคต ไปพบเจอกับสิ่งเหนือจินตนาการ สิ่งมีชีวิตที่น่าอัศจรรย์ สถาปัตยกรรมอันแปลกตา จิตใจและสังคมที่ห่างไกลจากปัจจุบัน แต่จะเป็นไปในรูปแบบใด จะมีความลับอะไรให้สืบหา และนักท่องเวลาจะสามารถกลับมาในยุคของตัวเองได้หรือไม่ เชิญเปิดหน้าถัดไปเพื่อค้นหาคำตอบไปพร้อมกัน

สำนักพิมพ์แอร์โรว์

สารบัญ

1. บทนำ.....	9
2. เครื่องจักรกล.....	16
3. นักท่องเที่ยวกลับมา.....	21
4. การเดินทางข้ามเวลา.....	28
5. ในยุคทอง.....	35
6. ความตกต่ำของมนุษยชาติ.....	40
7. ตื่นตระหนก.....	47
8. คำอธิบาย.....	55
9. มอร์ล็อก.....	68
10. เมื่อกลางคืนมาถึง.....	75
11. วัฏจักรเบี่ยงเคลื่อนสี่เหลี่ยม.....	83
12. ในความมืด.....	91
13. กับดักที่สฟิงซ์สีขาว.....	99
14. ไกลออกไปอีก.....	103
15. การกลับมาของนักท่องเที่ยว.....	109
16. ภายหลังเรื่องราว.....	111
บทส่งท้าย.....	116

1

บทนำ

นักท่องเที่ยว (เรียกแบบนั้นจะได้สะดวกเวลาพูดถึงเขา) กำลังอธิบาย เรื่องที่คลุมเครือให้เราฟัง ดวงตาสีเทาของเขาเป็นประกายระยิบระยับ ใบหน้าที่ปกติขาวซีดก็แดงเรื่อมีชีวิตชีวาขึ้น ไฟในเตาผิงลุกโชติช่วง และแสงนุ่มนวลจากบรรดาเชิงเทียนสีเทาเงินเหมือนดอกกลีสะท้อนจับ พรายพองในแก้วที่ผุดขึ้นมาแล้วหายไป แก้วที่เราตั้งเป็นสิทธิตั้งรับการ ประดิษฐ์ของเขา มันโอบกอดและสัมผัสเรามากกว่าแค่ยอมให้เรา นั่งลงไป บรรยากาศหรรษาหลังอาหารค่ำทำให้ความคิดเตลิดไปอย่างเป็น อิสระจากสิ่งกีดขวางของความถูกต้องพอเหมาะ และเขาก็ดึงความสนใจ เราเพื่อเข้าประเด็นโดยขึ้นนิ้วชี้อันผอมเรียว ขณะที่เรานั่งสบายๆ ขึ้นชมความ มุ่งมั่นจริงจังของเขากับเรื่องที่ค้านกันเองนี้ (ตามที่เราคิด) และความคิด สร้างสรรค์ของเขา

“พวกคุณต้องฟังอย่างตั้งใจนะ ผมจำเป็นต้องค้านแนวคิดหนึ่ง หรือสองอย่างที่ยอมรับกันเกือบจะเป็นสากล ตัวอย่างเช่น เรขาคณิตที่ พวกเขาสอนคุณในโรงเรียนมีพื้นฐานอยู่บนความเข้าใจที่ผิด”

“เป็นการเริ่มต้นที่ออกจะใหญ่เกินไปสำหรับพวกเราหรือเปล่า”
ฟิลิป ชายผมแดงที่ชอบโต้แย้งพูด

“ผมไม่ได้ขอให้คุณยอมรับอะไรที่ไม่มีเหตุผลรองรับนะ อีกสัก
เดี๋ยวคุณก็จะเห็นด้วยกับผมเองแหละ คุณรู้ว่าเส้นในทางคณิตศาสตร์ไม่มี
ความหนา จึงไม่มีอยู่จริง พวกเขาสอนคุณอย่างนั้นใช่ไหม ไม่มีระนาบ
ทางคณิตศาสตร์ สิ่งเหล่านี้เป็นแค่นามธรรม”

“ถูกต้อง” นักจิตวิทยาพูด

“ลูกบาศก์ที่มีความยาว ความกว้าง และความหนา ก็ไม่มีอยู่จริง
เช่นกัน”

“นั่นผมขอค้าน” ฟิลิปพูด “รูปทรงสามมิติน่าจะมีอยู่จริง สิ่งที่มี
จริงทั้งหลาย—”

“คนส่วนใหญ่คิดอย่างนั้น แต่เดี๋ยวก่อน ลูกบาศก์ชั่วประเดี๋ยวเดียว
มีจริงหรือเปล่า”

“ไม่เข้าใจ” ฟิลิปพูด

“ลูกบาศก์ที่ไม่คงอยู่เลยแม้แต่ครู่เดียวมีอยู่จริงหรือเปล่า”

ฟิลิปครุ่นคิด “ชัดเจน” นักท่องเวลากล่าวต่อไป “วัตถุใดๆ ที่มี
อยู่จริงจะต้องมีขอบเขตในสี่ทิศทาง คือต้องมีความยาว ความกว้าง ความ
หนา และ—ระยะเวลา แต่ด้วยความอ่อนแอตามธรรมชาติของร่างกาย
มนุษย์ ซึ่งอีกสักครู่ผมจะอธิบายให้ฟัง เรามีแนวโน้มที่จะมองข้ามความ
จริงเรื่องนี้ไป มีมิติอยู่สี่มิติจริงๆ สามมิติคือที่เราเรียกว่าระนาบทั้งสาม
ของที่ว่างเปล่าหรือปริภูมิ และมิติที่สี่คือเวลา อย่างไรก็ตาม มีแนวโน้มที่
จะมีความแตกต่างที่ลวงตาระหว่างสามมิติแรกกับมิติหลัง เพราะบังเอิญ
ว่าการรับรู้ของเราจะเคลื่อนที่เป็นระยะไปในทิศทางหนึ่งตามมิติหลัง
ตั้งแต่เริ่มต้นจนอวสานของชีวิตเรา”

“นั่น” หมุ่มน้อยซึ่งพยายามเกร็งมือจุกซ์การ์ขึ้นใหม่จากตะเกียง
พูด “นั่น...ชัดเจนมากทีเดียว”

“เออละ แปลกมากที่เรื่องนี้ถูกมองข้ามอย่างสิ้นเชิง” นักท่องเวลา
พูดต่อไปด้วยท่าทางร่าเริงขึ้นเล็กน้อย “อันที่จริงแล้วนี่คือความหมายของ

มิตที่สี่ ถึงแม้บางคนที่พูดถึงมิตที่สี่จะไม่รู้ว่าพวกเขาหมายถึงอย่างนั้น มันเป็นแค่อีกวิธีหนึ่งในการมองดูเวลา ไม่มีความแตกต่างระหว่างเวลากับมิตทั้งสามในปริภูมิ ยกเว้นแต่ว่าการรับรู้ของเราเคลื่อนที่ไปตามมัน แต่คนโง่บางคนเข้าใจแนวคิดนั้นผิด พวกคุณทุกคนคงเคยได้ยินแล้วว่าพวกนั้นพูดเกี่ยวกับมิตที่สี่ว่าอย่างไร”

“ผมไม่เคย” นายกเทศมนตรีจากเมืองบ้านนอกพูด

“มันง่าย ๆ แบบนี้ ปริภูมิตามที่นักคณิตศาสตร์บอกนั้นว่ากันว่า มีสามมิติ อาจจะเรียกว่าความยาว ความกว้าง และความหนา และมักจะอธิบายโดยอ้างอิงกับระนาบทั้งสาม แต่ละระนาบทำมุมฉากต่อกัน แต่นักปรัชญาบางคนตั้งคำถามว่าเพราะอะไรถึงเจาะจงที่สามมิติ เพราะอะไรถึงไม่มีอีกทิศทางหนึ่งที่ทำมุมฉากกับอีกสามมิติ และถึงกับพยายามสร้างเรขาคณิตสี่มิติด้วยซ้ำ ศาสตราจารย์ไซมอน นิวคอมบ์อธิบายเรื่องนี้ที่สมาคมคณิตศาสตร์นิวออร์กเมื่อราว ๆ หนึ่งเดือนก่อน คุณก็รู้ว่าเราสามารถแสดงรูปทรงสามมิติบนพื้นผิวแบนราบซึ่งมีแค่สองมิติได้ และในลักษณะคล้ายกัน พวกเขาก็คิดว่าด้วยแบบจำลองสามมิติ พวกเราสามารถแสดงรูปทรงสี่มิติได้ถ้าสามารถเข้าใจสัดส่วนของสิ่งนั้นได้อย่างถ่องแท้ รู้เรื่องนะ”

“ผมคิดว่าอย่างนั้น” นายกเทศมนตรีจากเมืองบ้านนอกเพิ่มพำ คิ้วขมวดและเข้าสู่ภาวะครุ่นคิด ริมฝีปากของเขาขยับเหมือนคนท่อมन्द์ ลึกกลับ “ใช่ ผมคิดว่าตอนนี้ผมเข้าใจแล้ว” เขาพูดหลังจากเงยบไปครู่หนึ่ง ท่าทางร่าเริงขึ้นชั่วขณะ

“เออละ ผมไม่มีปัญหาที่จะบอกว่าผมศึกษาเรื่องเรขาคณิตสี่มิติ มาสักพักแล้ว ผลที่ได้บางอย่างน่าสนใจ ตัวอย่างเช่น นี่คือรูปผู้ชายคนหนึ่ง ตอนอายุแปดขวบ อีกรูปตอนอายุสิบห้า อีกรูปอายุสิบเจ็ด อีกรูปตอนอายุยี่สิบสาม ไปเรื่อย ๆ ทั้งหมดนี้เป็นส่วน ๆ ในสภาพอย่างที่เป็นอยู่ เป็นการแสดงให้เห็นสามมิติจากสี่มิติของเขา ซึ่งเป็นสิ่งที่ตายตัวและไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

“พวกนักวิทยาศาสตร์” นักท่องเที่ยวพูดต่อหลังจากหยุดไปชั่วครูเพื่อให้ทุกคนซึมซับกับเนื้อหา “รู้ดีเป็นอย่างมากว่าเวลาเป็นเพียงปริภูมิชนิดหนึ่ง นี่คือแผนภาพทางวิทยาศาสตร์ที่เข้าใจกันได้ดี เป็นบันทึกสภาพอากาศ เส้นที่ผมใส่นี้อยู่แสดงถึงความเคลื่อนไหวของบารอมิเตอร์วัดความกดอากาศ เมื่อวานมันขึ้นสูงมาก ตอนกลางคืนก็ตกลง พอเช้าวันนี้ก็สูงขึ้นอีก แล้วค่อยๆ สูงขึ้นจนถึงตรงนี้ แน่หนอว่าปรอทไม่ได้ไล่ตามเส้นนี้ในมิติใด ๆ ของปริภูมิที่รู้จักกันโดยทั่วไป แต่ไล่ไปตามเส้นหนึ่ง ดังนั้น เราจึงสรุปว่าเส้นนั้นเป็นไปตามมิติของเวลา”

“แต่ว่า” นายแพทย์พูดขึ้นพลางจ้องเขม็งไปที่ถ่านในเตาผิง “ถ้าเวลาเป็นแค่มิติที่สี่ของปริภูมิจริงๆ เพราะอะไรถึงเป็นอย่างนั้น และเพราะอะไรมันจึงถูกมองว่าเป็นอย่างอื่นมาตลอด และเพราะอะไรเราถึงไม่สามารถเคลื่อนที่ได้ในเวลาเหมือนอย่างที่เราเคลื่อนไหวได้ในมิติอื่นๆ ของปริภูมิ”

นักท่องเวลายิ้ม “คุณแน่ใจหรือว่าเราสามารถเคลื่อนที่ได้อย่างอิสระในปริภูมิ เราไปได้ทั้งซ้ายและขวา เดินหน้าถอยหลังได้อย่างอิสระพอ ซึ่งมนุษย์ก็มักจะทำอย่างนั้น ผมยอมรับว่าเราเคลื่อนที่ได้อย่างอิสระในสองมิติ แต่การขึ้นกับลงลง แรงโน้มถ่วงจำกัดเราในทางนั้น”

“ก็ไม่เชิงนะ” นายแพทย์พูด “เรามีบอลลู่น”

“แต่ก่อนจะมีบอลลู่น นอกจากกระโดดได้ช่วงสั้นๆ และพื้นผิวที่ไม่สม่ำเสมอแล้ว มนุษย์เราไม่มีอิสระที่จะเคลื่อนที่ในแนวตั้งนะ”

“แต่ก็ยังเคลื่อนที่ขึ้นและลงได้นิดหน่อย” นายแพทย์พูด

“ลงง่ายกว่าขึ้นมาก”

“แต่คุณไม่สามารถเคลื่อนที่ในเวลาได้เลย คุณไม่สามารถหนีไปจากชั่วขณะปัจจุบัน”

“คุณครับ นั่นคือสิ่งที่พวกคุณเข้าใจผิด นั่นคือสิ่งที่ทั้งโลกเข้าใจผิด เรามักจะหลุดไปจากชั่วขณะปัจจุบันอยู่เสมอ จิตใจของเราซึ่งไม่มีตัวตน และไม่มีมิติกำลังเคลื่อนที่ผ่านไปตามมิติเวลาด้วยความเร็วสม่ำเสมอ

ตั้งแต่เกิดจนตาย ซึ่งก็เหมือนกับเราเดินทางลงถ้าเราเริ่มมีตัวตนที่เหนือพื้นผิวโลกห้าสิบไมล์”

“แต่นี่มันยากมากนะ” นักจิตวิทยาชัดแจ้งหวะ “คุณเคลื่อนที่ไปมาได้ทุกทิศทางในปริภูมิ แต่เคลื่อนที่ไปมาในเวลาไม่ได้”

“นั่นคือจุดเริ่มต้นของการค้นพบอันยิ่งใหญ่ของผม แต่คุณผิดแล้วละที่บอกว่าเราเคลื่อนที่ไปมาในเวลาไม่ได้ ตัวอย่างเช่น ถ้าผมระลึกถึงเหตุการณ์หนึ่งได้อย่างแจ่มชัดมาก นั่นคือผมกลับไปยังชั่วขณะที่เกิดเหตุการณ์ มันจะกลายเป็นว่าผมใจลอย อย่างที่คุณพูด ผมกระโดดกลับไปช่วยชะ แต่แน่นอนว่าเราไม่มีวิธีที่จะกลับเข้าไปอยู่เป็นระยะเวลาหนึ่งได้ ไม่ว่าจะนานเท่าไรก็ตาม ไม่ต่างไปจากคนป่าหรือสัตว์ที่ลอยตัวอยู่เหนือพื้นหกฟุตไม่ได้ แต่มนุษย์ที่เจริญแล้วดีกว่าคนป่าในแง่ที่เราสามารถลอยสูงต้านแรงโน้มถ่วงได้ด้วยบอลลูน แล้วทำไมเราถึงจะไม่หวังว่าในที่สุดแล้วเราจะสามารถหยุดหรือเร่งการล่องลอยไปในมิติเวลาได้ หรือแม้แต่เลี้ยวและเดินทางไปอีกทางได้”

“โอ นัมัน” ฟิลิปพูด “ทั้งหมดนี้—”

“ทำไมถึงจะไม่ได้ล่ะ” นักท่องเที่ยวเวลาพูด

“มันขัดกับเหตุผล” ฟิลิปพูด

“เหตุผลอะไรหรือ” นักท่องเที่ยวถาม

“คุณอาจจะแย้งดำเป็นขาวได้” ฟิลิปพูด “แต่คุณไม่มีทางทำให้ผมเชื่อได้”

“ก็อาจจะไม่ได้” นักท่องเที่ยวพูด “แต่ตอนนี้คุณเริ่มเข้าใจวัตถุประสงฆ์ที่ผมคิดว่าเรื่องเรขาคณิตสี่มิติแล้ว นานมาแล้วที่ผมมีความคิดตรงๆ ถึงเครื่องจักร—”

“ที่เดินทางข้ามเวลาได้!” หนุ่มน้อยอุทาน

“มันจะเดินทางไปได้ทุกทิศทางทุกทางในปริภูมิและเวลาตามที่คนขับต้องการ”

ฟิลิปหัวเราะพอใจ

“แต่ผมมีวิธีพิสูจน์ด้วยการทดลองนะ” นักท่องเที่ยวพูด

“คงสะดวกมากทีเดียวสำหรับนักประวัติศาสตร์” นักจิตวิทยา
ออกความเห็น “ตัวอย่างเช่น เขาอาจจะเดินทางย้อนกลับไป และพิสูจน์
เรื่องที่ยอมรับกันเกี่ยวกับสงครามเฮสติ้งส์!”

“คุณไม่คิดว่ามันจะดึงดูดความสนใจผู้คนหรือ” นายแพทย์ถาม

“บรรพบุรุษของเราไม่ทนกับอะไรที่ผิดยุคผิดสมัยหรอก”

“เราอาจจะได้เรียนภาษากรีกจากปากของโฮเมอร์กับเพลโต”
หนุ่มน้อยคิด

“แบบนี้พวกเขาต้องทำข้อสอบของมหาวิทยาลัยได้แน่ พวก
นักภาษาศาสตร์ชาวเยอรมันพัฒนาภาษากรีกขึ้นมา”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่นานด้วย” หนุ่มน้อยพูด “คิดดูสิ! เราอาจจะ
ลงทุนด้วยเงินทั้งหมด ปล่อยให้มันสะสมดอกเบี้ย แล้วเราก็กว้างหน้าไป!”

“เพื่อค้นพบสังคมที่ก่อตั้งขึ้นบนหลักการคอมมิวนิสต์อย่าง
เคร่งครัด” ผมพูด

“เป็นทฤษฎีที่ฟุ้งซ่านที่สุดในบรรดาทฤษฎีทั้งหมด!” นักจิตวิทยา
พูด

“ใช่ ผมก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน ผมก็เลยไม่เคยพูดถึงมัน
จนกระทั่ง—”

“พิสูจน์ด้วยการทดลอง!” ผมร้อง “คุณจะพิสูจน์เรื่องนี้หรือ”

“ทดลอง!” ฟิลิปซึ่งสวมองกำลังล้าร้องขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นก็มาดูการทดลองของคุณกันเถอะ” นักจิตวิทยาพูด
“ถึงจะเป็นการหลอกลวงก็เถอะ”

นักท่องเวลากวาดยิ้มให้เรา จากนั้นเขาก็เดินช้าๆ ออกไป
จากห้องโดยยังคงยิ้มเล็กน้อย มือสองข้างล้วงกระเป๋ากางเกง และเรา
ก็ได้ยินเสียงเดินลากรองเท้าแตะไปตามทางเดินตรงไปยังห้องทดลอง
ของเขา

นักจิตวิทยามองดูพวกเรา “สงสัยจังว่าเขาจะทำอะไร”

“คงเล่นกลอะไรสักอย่าง” นายแพทย์ว่า แล้วฟิลบีก็พยายามจะเล่าให้เราฟังเรื่องนักมายากลที่เขาเคยเห็นที่เมืองเบิร์สเล็ม แต่เกริ่นนำยังไม่ทันจบ นักท่องเที่ยวก็กลับมา และเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ ของฟิลบีก็ต้องยุติลง

2

เครื่องจักรกล

สิ่งที่นักท่องเวลาคืออยู่ในมือคือโครงโลหะเป็นเงาแวววาวที่ทำอย่างประณีต ขนาดไม่ใหญ่ไปกว่านาฬิกาเรือนเล็กๆ มีขาข้างอยู่ข้างใน และมีผลึกโปร่งใสบางอย่าง ตอนนี้ผมต้องอธิบายให้ชัดเจน เพราะเรื่องต่อจากนี้เป็นสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้อย่างสิ้นเชิง เว้นเสียแต่ว่าคำอธิบายของเขาจะยอมรับได้ เขายกโต๊ะแปดเหลี่ยมตัวเล็กๆ ที่ตั้งกระจายกระจายอยู่ในห้องมาตัวหนึ่งและตั้งลงตรงหน้าเตาผิง ขาโต๊ะสองข้างอยู่บนพรมหน้าเตาผิง เขาวางเครื่องกลไกนั้นลงบนโต๊ะ จากนั้นก็ลากเก้าอี้มานั่ง วัตถุอย่างเดียบบนโต๊ะคือตะเกียงดวงเล็กๆ ที่ส่องแสงสว่างลงบนแบบจำลองนั้น ในห้องคงจะมีเทียนสักสิบสองเล่ม โดยสองเล่มอยู่บนเชิงเทียนทองเหลืองที่ตั้งอยู่บนหิ้งเหนือเตาผิง อีกหลายเล่มอยู่บนเชิงเทียนติดผนัง ห้องจึงสว่างไสว ผมนั่งบนเก้าอี้มีเท้าแขนตัวเตี้ยใกล้เตาผิงที่สุด และผมก็ลากเก้าอี้มาจนเกือบจะอยู่ระหว่างนักท่องเวลากับเตาผิง ฟิลิปนั่งข้างหลังเขามองข้ามไหล่เขา นายแพทย์กับนายกเทศมนตรีมองดูเขาจากด้านขวานักจิตวิทยาจากด้านซ้าย หมู่น้อยยืนอยู่ข้างหลังนักจิตวิทยา เราทุกคนคอยดูอย่างตั้งอกตั้งใจ ผมรู้สึกว่ามันน่าจะมีการเล่นกลอะไรได้ ไม่ว่าจะคิดขึ้นมาอย่างละเอียดแค่ไหนและทำด้วยความคล่องแคล่วเพียงใด ก็ไม่น่าจะหลอกเราได้ในสถานการณ์แบบนี้

นักท่องเวลามองดูเรา จากนั้นก็มองดูเครื่องกลไก “ว่าไง?”
นักจิตวิทยาถาม

“ของชิ้นเล็กๆ นี่” นักท่องเวลาพูด ใช้ข้อศอกเท้าโต๊ะและ
ประสานมือกันเหนืออุปกรณ์นั้น “เป็นแค่แบบจำลอง มันคือแผนการ
สำหรับเครื่องจักรกลที่จะเดินทางข้ามเวลา คุณจะสังเกตเห็นว่ามัน
ดูเหมือนเอียงไปข้างหนึ่ง และมีประกายแปลกๆ อยู่รอบแท่งนี้เหมือน
เป็นภาพลวงตาอะไรสักอย่าง” เขาชี้ไปที่ส่วนนั้น “นี่คือคันโยกเล็กๆ
สีขาว และนี่ก็อีกอัน”

นายแพทย์ลุกขึ้นจากเก้าอี้และเพ่งมองเข้าไปในสิ่งนั้น

“ทำได้สวยงามนะ” เขาพูด

“ใช้เวลาสองปี” นักท่องเวลาตอบ จากนั้น พอเราทุกคนเข้าไป
ทำแบบเดียวกับนายแพทย์แล้ว เขาก็พูดต่อ “ที่นี้ผมอยากให้ทุกคนเข้าใจ
ว่าพอดันคันโยกนี้ มันจะส่งเครื่องจักรกลโลดแล่นไปในอนาคต และอันนี้
เป็นการถอยกลับ อันนี้เป็นที่นั่งของนักเดินทางท่องเที่ยว เวลา ตอนนี้ผมกำลัง
จะดันคันโยก แล้วเครื่องจักรกลก็จะเดินทางไป มันจะหายวับไป ผ่าน
เข้าไปสู่เวลาในอนาคตและหายไปเลย มองดูสิ่งนี้ให้ดีๆ ดูที่โต๊ะด้วย และ
ขอให้พอใจว่าไม่มีการเล่นกล ผมไม่อยากเสียแบบจำลองนี้ไปแล้วยังถูก
หาว่าเป็นนักต้มตุ๋นด้วย”

เงียบกันไปสักนาทีหนึ่ง นักจิตวิทยาดูเหมือนจะทำอะไร
กับผม แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ แล้วนักท่องเวลาก็ยื่นนิ้วไปที่คันโยก “ไม่” เขา
พูดขึ้นกะทันหัน “ขออภัยคุณหน่อย” และหันไปหานักจิตวิทยา จับมือ
เขาไว้และบอกให้ยื่นนิ้วชี้ออกมา ดังนั้น จึงเป็นนักจิตวิทยาที่ส่งแบบ
จำลองเครื่องจักรกลข้ามเวลาไปสู่การเดินทางอันไม่สิ้นสุด เราทุกคนเห็น
คันโยกขยับ ผมแน่ใจอย่างยิ่งว่าไม่มีกลลวงใดๆ มีกระแสมวบหนึ่ง เปลว
ไฟในตะเกียงสั่นไหว เทียนเล่มหนึ่งบนหิ้งเหนือเตาผิงวูบดับ แล้ว
เครื่องจักรกลเล็กๆ นั้นก็หมุนอย่างกะทันหัน กลายเป็นภาพพรั่นเลื่อน

เหมือนผิอยู่สักวินาที่ขณะที่ทองเหลืองเป็นประกายจางๆ และงาช้างหม่น
แล้วมันก็ไป—หายวับไป! บนโต๊ะว่างเปล่าไม่มีอะไรนอกจากตะเกียง

ทุกคนเงยกันไปหนึ่งนาที แล้วฟิลิปก็บอกว่าเขาไม่อยากจะเชื่อเลย
นักจิตวิทยาฟื้นจากความง่วงงุนและมองดูได้โตะทันที ขณะที่
นักทอเวลาหัวเราะอย่างร่าเริง “ว่าไง?” เขาพูด ทำท่าทางแบบนักจิตวิทยา
จากนั้นก็ลุกขึ้น เดินไปที่ขวดโหลใส่ใบยาสูบบนหิ้งเหนือเตาผิง หันหลัง
ให้เราขณะเริ่มใส่ใบยาสูบลงในกล่องยาสูบ

พวกเรามองหน้ากัน “นี่แน่ะ” นายแพทย์พูด “พวกคุณจริงจัง
กับเรื่องนี้หรือเปล่า พวกคุณเชื่อจริงๆ หรือเปล่าว่าเครื่องจักรกลนั้นเดินทาง
ผ่านเข้าไปในเวลาได้?”

“แน่นอน” นักทอเวลาพูด ก้มลงใช้เศษไม้จุดไฟ จากนั้นก็หัน
กลับมา จดกล่องยาสูบและมองหน้านักจิตวิทยา (เขาต้องการแสดงว่าไม่ได้
ได้สับสน จึงหยิบซีการ์มาและพยายามจุดโดยยังไม่ได้ตัดที่ปลายมาน)
“ยิ่งกว่านี้ ผมมีเครื่องจักรกลชิ้นใหญ่ที่เกือบจะเสร็จแล้วอยู่ในนั้น” เขาชี้
ไปที่ห้องทดลอง “และพอประกอบเสร็จ ผมตั้งใจจะเดินทางด้วยตัวเอง”

“คุณหมายความว่าเครื่องกลนั้นเดินทางไปในอนาคตแล้วหรือ?”
ฟิลิปถาม

“ไปอนาคตหรืออดีตผมก็ไม่แน่ใจนักหรือกว่าอย่างไหน”

หลักจากเงยไปครู่หนึ่งนักจิตวิทยาก็เกิดความคิดขึ้นมา “มัน
ต้องไปอดีตแน่ถ้ามันจะไปไหนสักแห่งละก็” เขาพูด

“เพราะอะไร” นักทอเวลาถาม

“เพราะผมสันนิษฐานว่ามันไม่ได้เคลื่อนที่ไปในปริภูมิ และถ้ามัน
เดินทางไปในอนาคต มันก็จะยังคงอยู่ที่นั่นตลอดเวลามานี้ เพราะมันต้อง
เดินทางผ่านเวลามาจนถึงตอนนี้ด้วย”

“แต่ว่า” ผมพูด “ถ้ามันเดินทางไปในอดีต เราก็คงเห็นมันตอนที่
เราเข้ามาในห้องนี้ครั้งแรกสิ และเมื่อวันพฤหัสบดีที่แล้วตอนที่เรามาที่นี่
และพฤหัสบดีก่อนหน้านั้น และก่อนหน้านั้นไปเรื่อยๆ!”

“เป็นข้อโต้แย้งที่สำคัญทีเดียว” นายกเทศมนตรีตั้งข้อสังเกต ด้วยท่าทางเป็นกลาง พลาทอนไปมองนักท่องเวลา

“ไม่ใช่เลย” นักท่องเวลาพูด จากนั้นก็หันไปทางนักจิตวิทยา “คิดสิ คุณคงอธิบายได้ การนำเสนอที่ต่ำกว่าความเร็วที่เป็นจริง เป็นการนำเสนอที่ลดระดับลง”

“แน่นอน” นักจิตวิทยาพูดและยืนยันกับเรา “นั่นเป็นประเด็นธรรมดาๆ ทางจิตวิทยา ผมน่าจะคิดได้ มันง่ายมาก และช่วยให้สิ่งที่ขัดแย้งกันเป็นเรื่องน่าสนใจ เราไม่สามารถมองเห็นหรือชื่นชมเครื่องจักรกลนี้ เหมือนกับที่ไม่เห็นข้อล่อลวงที่กำลังหลุมหรือลูกกระสุนพุ่งทะลุไปในอากาศนั้นแหละ ถ้ามันกำลังเดินทางข้ามเวลาไปด้วยความเร็วมากกว่าเราห้าสิบเท่าหรือหนึ่งร้อยเท่า ถ้ามันทะลุเวลาไปหนึ่งนาทิตั้งขณะที่เราไปได้หนึ่งวินาที ร่องรอยที่มันสร้างให้ปรากฏก็จะเป็นเพียงแค่หนึ่งในห้าสิบ หรือหนึ่งในร้อยของกรณีที่มีมันไม่ได้เดินทางทะลุเวลา ชัดเจนอยู่แล้ว” เขากวาดมือผ่านไป ในอากาศตรงที่เคยมีกลไกอยู่ “เห็นไหม” เขาพูดพลาทอนหัวเราะ

พวกเรานั่งจ้องมองไปที่โต๊ะว่างเปล่าราวๆ หนึ่งนาทิจากนั้น นักท่องเวลาก็ถามว่าพวกเราคิดอย่างไรกับเรื่องทั้งหมดนี้

“ฟังดูมีเหตุผลเพียงพอสำหรับคืนนี้” นายแพทย์พูด “แต่รอจนถึงพรุ่งนี้เช้านี้ก่อน รอสามัญสำนึกในตอนเช้านี้ก่อน”

“พวกคุณอยากเห็นเครื่องจักรกลข้ามเวลาไหมล่ะ” นักท่องเวลาถาม พร้อมกันนั้นก็ถือตะเกียงไว้ในมือและนำไปตามทางเดินยาวมีลมพัดผ่านตรงไปยังห้องทดลอง ผมจำได้ชัดเจนถึงแสงวูบไหว สีระยับเป็นเงา ดำกว้างดูแปลก เกาที่เดินไปมา พวกเราทุกคนตามเขาไป ครุ่นคิดแต่ก็ฉงนสงสัย และในห้องทดลองนั้น เราเห็นเครื่องจักรกลแบบขยายใหญ่ขึ้น จากเครื่องเล็กที่เราได้เห็นมันหายไปต่อหน้า บางส่วนทำด้วยนิกเกิล บางส่วนทำด้วยยางช้าง บางส่วนตะไบหรือเลื่อยมาจากหินผลึก โดยรวม

มันดูเสร็จเรียบร้อยแล้ว ยกเว้นแท่งผลึกใสบิดเป็นเกลียวที่วางอยู่บน
มันั่งข้างแผ่นกระดาษที่มีรูปวาดหลายแผ่น ผมหยิบแท่งผลึกขึ้นมา
อันหนึ่งเพื่อดูให้ชัดๆ ดูเหมือนจะเป็นแร่ควอตซ์

“ฟังนะ” นายแพทย์พูด “นี่คุณเอาจริงหรือเปล่า หรือเป็นเรื่อง
ล้อเล่น เหมือนอย่างเรื่องผีที่คุณให้เราดูเมื่อคริสต์มาสที่แล้ว”

“ด้วยเครื่องจักรกลนี้” นักท่องเที่ยวพูดพลางชูตะเกียงขึ้นสูง “ผม
ตั้งใจจะสำรวจเวลา ชัดเจนไหม ผมไม่เคยจริงจังเท่านี้มาก่อนเลยในชีวิต”

พวกเราไม่รู้จะคิดอย่างไรกับเรื่องนี้ดี

ผมสบตากับฟิลิปข้ามไหล่แพทย์ เขากะพริบตามองผมอย่าง
เคร่งขรึม

3

นักท่องเวลากลับมา

ผมคิดว่าตอนนั้นพวกเราไม่ได้เชื่อมั่นในเครื่องจักรกลข้ามเวลาเท่าไหร่นัก ความจริงก็คือ นักท่องเวลาเป็นหนึ่งในพวกคนที่ฉลาดเกินกว่าจะเชื่อได้ เราไม่เคยรู้สึกว่ามีมองเห็นได้รอบตัวเขา เรามักจะสงสัยว่ามีบางอย่างที่ลึกลับซ่อนอยู่ มีบางอย่างที่ฉลาดล้ำแอบซ่อนอยู่เบื้องหลังความเปิดเผยเข้าใจได้ง่ายของเขา ถ้าฟิลิปเป็นคนแสดงแบบจำลองและอธิบายเรื่องราวด้วยคำพูดของนักท่องเวลา เราคงจะสงสัยเขาน้อยลงมาก เพราะเรารับรู้แรงจูงใจของเขาได้ แม้แต่พ่อค้าขายเนื้อหมูก็เข้าใจฟิลิปได้ แต่นักท่องเวลามีความคิดที่คาดเดาไม่ได้จากบุคลิกของเขา และเราไม่ไวใจเขาสิ่งต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นมาให้ดูฉลาดน้อยกว่าที่เขาเป็นนั่น ดูเหมือนเป็นกลอุบายในมือเขา เป็นความผิดพลาดที่ทำอะไรง่ายเกินไป คนที่เอาจริงเอาจังกับเขาอย่างจริงจังไม่เคยรู้สึกมั่นใจในการกระทำของเขา คนเหล่านั้นจะตระหนักได้ว่าการตัดสินใจเสี่ยงต่อชื่อเสียงตนเอง เหมือนตกแต่งห้องเด็กเล็กด้วยเครื่องเคลือบดินเผาที่บอบบางเหมือนเปลือกไข่ ผมจึงคิดว่าไม่มีใครในพวกเราพูดอะไรเกี่ยวกับการเดินทางข้ามเวลามากนัก ระหว่างวันพฤหัสบดีและวันพฤหัสบดีต่อมา ถึงแม้จะไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเราคิดวนเวียนถึงความเป็นไปได้อันประหลาดนั้น ความน่าเชื่อถือความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติอย่างเหลือเชื่อ ความน่าจะเป็นซึ่งผิยศสมัยและชวนสับสนอย่างยิ่งของสิ่งนั้น สำหรับในส่วนของผมเองแล้ว ผม

หมกมุ่นครุ่นคิดถึงแต่กลวิธีของแบบจำลองนั้น ผมจำได้ว่าพูดคุยกับ นายแพทย์ซึ่งผมเจอเมื่อวันศุกร์ที่สมาคมลินเนียน¹ เขาบอกว่าเคยเห็นอะไรคล้ายๆ กันนี้ที่เมืองบูบิงเงิน และเน้นที่เรื่องเทียนไขดับ แต่กลลวงนั้นทำอะไรเรา ก็อธิบายไม่ได้

วันพฤหัสบดีต่อมาผมไปที่ริชมอนด์อีก ผมคงเป็นหนึ่งในแขกประจำที่สม่ำเสมอที่สุดของนักท่องเวลา ครึ่งนี้ผมมาช้า และพบว่ามีคนมารวมตัวกันอยู่ในห้องนั่งเล่นแล้วสี่ห้าคน นายแพทย์กำลังยืนอยู่หน้าเตาผิง มือข้างหนึ่งถือกระดาษแผ่นหนึ่ง มืออีกข้างถือนาฬิกาข้อมือ ผมมองหานักท่องเวลา และ—“นี่ทุ้มครึ่งแล้ว” นายแพทย์พูด “ผมว่าเรากินอาหารคํ่ากันดีกว่านะ”

“เขาอยู่ไหน” ผมถาม เอ๋อชื่อเจ้าบ้าน

“คุณเพิ่งมาหรือ มันค่อนข้างแปลกนะ เขาจำเป็นต้องมาช้า เขาเขียนโน้ตนี้บอกผมว่าถ้าหนึ่งทุ้มเขายังไม่กลับมา ก็ให้เรากินมื้อคํ่ากันได้เลย พอกลับมาแล้วเขาจะอธิบายให้ฟัง”

“จะปล่อยให้อาหารบูดเน่าไปก็น่าเสียดายนะ” บรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายวันที่มีชื่อเสียงฉบับหนึ่งพูด ดังนั้น นายแพทย์จึงสั่งกระดิ่ง

นอกจากผมและนายแพทย์แล้ว มีแค่นักจิตวิทยาอีกคนเท่านั้นที่มาร่วมกินมื้อคํ่าครั้งที่แล้ว คนอื่นๆ มีแบล็งค์ บรรณาธิการที่กล่าวถึงไปแล้ว นักข่าวคนหนึ่ง และผู้ชายเจียบขริมซี่อ้ายไว้เคราซึ่งผมไม่รู้จักและเท่าที่สังเกต เขาไม่เคยอ้าปากพูดเลยตลอดคํ่าวันนั้น ที่โต๊ะอาหารมีการคาดเดากันถึงการหายไปของนักท่องเวลา ผมออกความเห็นถึงข่าวเรื่องการเดินทางข้ามเวลา บรรณาธิการอยากให้อธิบายให้เขาฟัง และนักจิตวิทยาก็อาสาอธิบายอย่างเรียบๆ ถึง “สิ่งที่ขัดแย้งกันและการเล่นกลอันชาญฉลาด” ที่เราได้เห็นเมื่อวันพฤหัสบดีที่แล้ว ขณะที่เขากำลังอธิบาย

¹ The Linnean Society of London : สมาคมการศึกษาเกี่ยวกับอนุกรมวิธาน ตั้งตามชื่อของ Carl Linnaeus (1707-1778) นักพฤกษศาสตร์ชาวสวีเดน

ประตูจากเฉลียงทางเดินก็เปิดออกซำๆ โดยไม่มีเสียง ผมนั่งหันหน้าไปทางประตูและเห็นเป็นคนแรก “สวัสดี” ผมพูด “ในที่สุด!” แล้วประตูก็เปิดกว้างขึ้น และนักท่องเวลาก็ยืนอยู่ตรงหน้าเรา ผมอุทานอย่างประหลาดใจ “พระเจ้า! เกิดอะไรขึ้น” นายแพทย์ซึ่งเห็นเขาเป็นคนถัดมา ร้องถาม แล้วทั้งโตะก็หันไปทางประตู

เขาอยู่ในสภาพมอมแมมอย่างน่าตกใจ เสื้อคลุมสกปรกเปื้อนฝุ่น สีเขียวเลอะลงมาตามแขนเสื้อ ผมยุ่งและดูเหมือนเป็นสีเทากว่าเดิม อาจจะเพราะเปื้อนฝุ่นสกปรกหรือเพราะสีจางลงจริงๆ หน้าเขาซีดมาก คางมีรอยบาดสีน้ำตาลซึ่งเริ่มหายแล้ว สีหน้าเขาซีดเขียวอืดโรยเหมือนเผชิญกับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส เขาริรออยู่ตรงทางเข้าประตูอยู่ครู่หนึ่งราวกับตาพร่าเพราะแสงสว่างจ้า จากนั้นก็เข้ามาในห้อง เขาเดินกระเผลกกระเผลกเหมือนเท้าเจ็บ เราจ้องมองเขาเจียบๆ รอให้เขาเล่าเรื่อง

เขาไม่พูดอะไรเลย แต่เดินอย่างเจ็บปวดมาที่โตะและทำท่าโบกมือไปทางโวน์ บรรณาธิการรินแชมเปญใส่แก้วส่งให้ เขาดื่มจนหมด และดูเหมือนจะทำให้เขาดีขึ้น เพราะเขามองไปรอบๆ โตะ และรอยยิ้มแบบเดิมของเขาก็ฉายวาบขึ้นบนใบหน้า “คุณไปทำอะไรมา พรรคพวก” นายแพทย์ถาม ดูเหมือนนักท่องเวลาจะไม่ได้ยิน “อย่าให้ผมรบกวนพวกคุณเลย” เขาพูดด้วยน้ำเสียงอีกอึก “ผมไม่เป็นไร” เขาหยุดพูด ยืนแก้วออกมาขอเพิ่มและดื่มจนหมดอีก “ดีจริง” เขาพูด ดวงตาเป็นประกายสดใสนั้น และแก้มเริ่มมีสีเรื่อ เขาเหลือบมองหน้าพวกเราเร็วๆ อย่างตกลงใจอะไรสักอย่าง จากนั้นก็มองไปรอบห้องที่อบอุ่นสบายแล้วพูดขึ้นอีกครั้ง ยังคงระมัดระวังถ้อยคำ “ผมจะไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน แล้วจะมาอธิบายทุกอย่าง เก็บเนื้อแะนั่นไว้ให้ผมด้วย ผมอยากกินเนื้อสักหน่อย”

เขามองข้ามโตะไปที่บรรณาธิการซึ่งเป็นแขกที่ไม่ค่อยได้มา โดยหวังว่าเขาจะไม่ว่าอะไร บรรณาธิการเริ่มตั้งคำถาม “บอกคุณตอนนี้เลยนะ” นักท่องเวลาพูด “ผม—สนุกมาก! รอสักเดี๋ยวนะ”

เขาวางแก้วลงและเดินไปที่ประตูซึ่งเปิดไปยังบันได ผมสังเกตเห็นการเดินกะโผลกกะเผลกของเขาอีกครั้งและเสียงฝีเท้าแผ่วเบา และเมื่อผมยืนขึ้นก็เห็นเท้าของเขาไม่ได้สวมอะไรนอกจากถุงเท้าขาววันมีรอยเปื้อนเลือด ประตูปิดตามหลังเขา ผมอยากตามเขาไป แต่ก็นึกได้ว่าเขาเกลียดการเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับเขามากแค่ไหน ผมคงจะเผลอย้อยู่สักนาที แล้วก็ได้ยินบรรณาธิการพูดว่า “พฤติกรรมประหลาดของนักวิทยาศาสตร์ผู้โด่งดัง” นั่นเป็นการคิดพาดหัวข่าว (เขามักจะทำแบบนี้) ซึ่งดึงดูดความสนใจของผมกลับมายังโต๊ะอาหารค่ำที่สว่างไสว

“นี่มันเกมอะไรกัน” นักข่าวพูดขึ้น “เขาไปแข่งขันทานสมัครเล่นมาหรือไง ผมไม่เข้าใจ” ผมสบตากับนักจิตวิทยาและอ่านสีหน้าของเขา ผมนึกถึงนักท่องเวลาที่เดินกะโผลกกะเผลกอย่างเจ็บปวดอยู่ชั้นบน คนอื่นคงไม่มีใครสังเกตการเดินกระเด้งกระเด้งของเขา

คนแรกที่ฟื้นคืนจากความแปลกใจอย่างสมบูรณ์คือนายแพทย์ เขาสั่งกระดิ่งเรียกอาหารร้อนๆ เพราะนักท่องเวลาไม่ชอบให้คนรับใช้ยืนรอระหว่างอาหารค่ำ นั่นทำให้บรรณาธิการหันไปหาמידและส้อมของเขา พร้อมกับทำเสียงพ่นลมออกทางจมูก และชายผู้เย็บขริมก็ทำตาม เรากลับมากินอาหารค่ำกันต่อ การสนทนามีคำอุทานและความประหลาดใจอยู่ชั่วครู่หนึ่ง แล้วบรรณาธิการก็เกิดความอยากรู้อยากเห็น “เพื่อนของเราต้องอดออมรายได้พอประมาณจากการกวาดถนน หรือไปตีหมอนมาขายกันแน่” เขาตั้งคำถาม “ผมมั่นใจว่าเรื่องนี้ต้องเกี่ยวกับเครื่องจักรกลข้ามเวลาแน่” ผมตอบ และพูดถึงเรื่องที่นักจิตวิทยาเล่าไว้เกี่ยวกับการพบปะครั้งที่แล้วของเรา เขากล่าวว่าผมไม่เชื่อ บรรณาธิการยกประเด็นคัดค้าน “การเดินทางข้ามเวลานี้มันคืออะไรกัน คนเราคงไม่คลุกฝุ่นจากการกลิ้งไปในสิ่งที่ขัดแย้งกันหรอกนะ” จากนั้น เมื่อความคิดกระจ่างซัด เขาก็เริ่มล้อเลียน ในอนาคตไม่มีแปรงทำความสะอาดเสื้อผ้าหรือ นักข่าวก็ไม่เชื่อเลยแม้แต่คนเดียว และร่วมมือกับบรรณาธิการพูดจาล้อเลียน ทั้งคู่เป็น

นักหนังสือพิมพ์รุ่นใหม่ เป็นคนหนุ่มที่พูดจาฉะฉานอย่างปราศจากความเคารพ “ผู้สื่อข่าวพิเศษของเราสำหรับรายงานข่าววันมะรืน” นักหนังสือพิมพ์พูด หรือน่าจะเป็นตะโกนมากกว่า เมื่อนักท่องเที่ยวกลับมา เขาแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าปกติสำหรับตอนเย็น แม้จะเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว เขาก็ยังดูดีโวยเหมือนตอนที่ทำให้ผมตกใจ

“นี่แหละ” บรรณาธิการพูดอย่างสนุกสนาน “คนพวกนี้บอกว่า คุณเดินทางไปกลางสัปดาห์หน้ามาแล้ว! เล่าให้เราฟังเรื่องโรสเบอร์รี่น้อยหน่อยได้ไหม คุณจะแลกเปลี่ยนอะไรล่ะ”

นักท่องเที่ยวเข้ามานั่งตรงที่ที่เว้นไว้ให้โดยไม่พูดอะไร ยึดตามแบบของเขา “เนื้อแกะของผมอยู่ไหน” เขาถาม “ดีจริงๆ ที่ได้เอาส้อมจิ้มเนื้ออีกครั้ง”

“เล่าเรื่องหน่อย!” บรรณาธิการร้อง

“ช่วงเรื่องแกะ!” นักท่องเที่ยวพูด “ผมอยากกินอะไรสักหน่อยก่อน ผมจะไม่พูดอะไรจนกว่าจะได้โปรตีนเข้าไปในกระเพาะแล้ว ขอคุณขอเกลียดด้วย”

“ขอถามคำเดียว” ผมพูด “คุณเดินทางข้ามเวลามาหรือเปล่า”

“ใช่” นักท่องเที่ยวพูดโดยอาหารเต็มปากและพยักหน้า

“ผมจะให้บรรทัดละซิลลิงสำหรับบันทึกคำตอบ” บรรณาธิการพูด นักท่องเที่ยวเลื่อนแก้วไปทางซ้ายผู้เฝ้าสบและใช้เล็บนิ้วมือเคาะแก้ว ชายผู้เฝ้าสบซึ่งจ้องมองใบหน้านักท่องเวลายุ่งงัดและรินไวน์ให้ ตลอดอาหารคำที่เหลือเป็นไปอย่างอึดอัด สำหรับผมแล้ว คำถามมากมายผุดขึ้นมาที่ริมฝีปาก และผมกลับบอกได้เลยว่าคนอื่นๆ ก็เป็นอย่างเดียวกัน นักหนังสือพิมพ์พยายามผ่อนคลายความเคร่งเครียดด้วยการเล่าเกร็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ เกี่ยวกับเฮตตี พอตเตอร์ นักท่องเวลาอุทิศความสนใจให้กับอาหารคำ และมีท่าทางเริ่ดรอยกับอาหารราวกับคนจรจัด นายแพทย์สบูห์หรือฟางหรือตามองนักท่องเที่ยว ชายผู้เฝ้าสบ

ดูเหมือนจะงะกว่าเดิม เขาดื่มแชมเปญเป็นระยะๆ และวิตกกังวลอย่างชัดเจน ในที่สุด นักท่องเที่ยวก็เลื่อนจานของเขาออกไปและมองดูพวกเขา “ต้องขอโทษด้วย” เขาพูด “ผมแค่หิวจัดไปหน่อย ผมได้ผ่านช่วงเวลาอันมหัศจรรย์มา” เขายื่นมือออกไปหยิบช็อกโกแลตและตัดปลายออก “แต่ไปที่ห้องสุขาหรือเถอะ เรื่องมันยาวเกินกว่าจะเล่าอยู่ตรงจานอาหารเป็นมันพวกนี้” เขาสิ้นกระตือรือร้นแล้วเดินนำไปที่ห้องติดกัน

“คุณเล่าเรื่องเครื่องจักรกลให้แบล็ก แดช กับโซสฟิงแล้วนะ” เขาพูดกับผมขณะเอนหลังพิงเก้าอี้แสนสบายของเขาและเอ่ยชื่อแขกผู้มาใหม่ทั้งสามคน

“แต่มันเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกัน” บรรณาธิการพูด

“คืนนี้ผมจะไม่เถียงหรือ ผมยินดีจะเล่าเรื่องให้ฟัง แต่ผมจะไม่เถียง” เขาพูดต่อไป “ผมจะเล่าให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับผม ถ้าคุณอยากฟัง แต่คุณจะต้องไม่ขัดจังหวะ ผมอยากเล่าจะแย่ ส่วนใหญ่จะฟังเหมือนเรื่องโกหก แต่ก็ช่างเถอะ! ทุกคำคือความจริง ทุกอย่างเลย ตอนสี่โมงผมอยู่ในห้องทดลอง และตั้งแต่นั้น... ผมอยู่มาแปดวัน... ช่วงเวลาที่ไม่เคยมีมนุษย์คนไหนเคยอยู่มาก่อน! ผมเหนื่อยจนแทบจะหมดแรงแล้ว แต่ผมจะไม่นอนจนกว่าจะเล่าจบ จากนั้นผมก็จะไปเข้านอน แต่อย่าขัดจังหวะ! ตกลงไหม!”

“ตกลง” บรรณาธิการพูด และพวกเขาก็เหลือก็พูดตาม “ตกลง” ดังนั้น นักท่องเที่ยวก็เริ่มเรื่องราวของเขาอย่างที่ผมจะได้บรรยายต่อไป ตอนแรกเขานั่งเอนหลังบนเก้าอี้และพูดเหมือนคนอ่อนล้า หลังจากนั้นเขาก็เริ่มมีชีวิตชีวขึ้น ในการเขียนบันทึกนี้ผมรู้สึกกระตือรือร้นอย่างยิ่งและกลัวว่าหมึกจะไม่พอ และเหนืออื่นใด กลัวว่าผมจะไม่สามารถบรรยายได้ดีพอ ผมคาดว่า คุณจะอ่านอย่างตั้งใจ แต่คุณไม่สามารถเห็นใบหน้าขาวจริงใจในวงแสงของตะเกียงดวงเล็ก และไม่ได้ยินน้ำเสียงสูงต่ำของผู้พูด คุณไม่สามารถรู้ได้ว่าสีหน้าท่าทางของเขาเป็นอย่างไรเมื่อเรื่องราวพลิกผัน!

พวกเราผู้ฟังส่วนใหญ่อยู่ในเงามืด เพราะในห้องสือบูหรี่ไม่ได้จุดเทียน มีเพียงแค่ใบหน้าของนักหนังสือพิมพ์และชาต้งแต่เขาลงไปของชาย ผู้เรียบสงบเท่านั้นที่ต้องแสง ตอนแรกเราเหลือบมองหน้ากันเป็นระยะๆ แต่หลังจากพักหนึ่งเราก็กเลิทำอย่างนั้นและจ้องมองแต่ใบหน้าของ นักท่องเที่ยวเท่านั้น

4

การเดินทางข้ามเวลา

“เมื่อวันพฤหัสบดีที่แล้วผมบอกพวกคุณบางคนไปแล้วเรื่องหลักการของเครื่องจักรกลข้ามเวลา และแสดงให้เห็นเครื่องจริงที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ตอนนั้นมันอยู่ที่นั่น เสียหายนิดหน่อยจากการเคลื่อนย้าย คานงาข้างอันหนึ่งแตก และราวทองเหลืองงอ แต่ที่เหลือแข็งแรงดี ผมคาดไว้ว่าจะทำเสร็จวันศุกร์ แต่เมื่อถึงวันศุกร์ พอผมประกอบชิ้นส่วนเกือบจะเสร็จ ก็พบว่าคานิกเกิลอันหนึ่งสั้นไปหนึ่งนิ้วผมก็เลยต้องทำใหม่ เครื่องก็เลยเพิ่งเสร็จสมบูรณ์เมื่อเช้านี้ และตอนสิบโมงก็เป็นเวลาที่เครื่องจักรกลข้ามเวลาเครื่องแรกเริ่มทำงาน ผมใส่สลักเกลียวชิ้นสุดท้าย ทดสอบชิ้นเกลียวทั้งหมดอีกครั้ง หยอดน้ำมันอีกหยดบนแท่งควอตซ์ และนั่งลงบนอาสน์ ผมคิดว่าคนฆ่าตัวตายที่กำลังเอาปืนจ่อหัวตัวเองอยู่คงรู้สึกสงสัยว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปเหมือนที่ผมรู้สึกตอนนั้น ผมจับคันโยกเริ่มต้นไว้ในมือหนึ่ง อีกมือก็จับคันโยกหยุด ผมผลักคันโยกอันแรก แล้วก็ผลักอันที่สองเกือบจะทันที ผมรู้สึกหมุนคว้าง รู้สึกว่าตกลงมาเหมือนตอนฝันร้าย และเมื่อมองไปรอบๆ ก็เห็นห้องทดลองเหมือนเดิมทุกอย่าง มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า ช่วงหนึ่งผมสงสัยว่าสติปัญญาของผมจะเล่นกลอะไรกับผมหรือเปล่า แต่แล้วผมก็สังเกตเห็นนาฬิกา ครู่หนึ่งก่อนหน้าน้ำมันอยู่ที่ราวๆ สิบโมงหนึ่งนาที ตอนนั้นมันเกือบบ่ายสามโมงครึ่ง!

“ผมสูดหายใจ กัดฟัน จับคันโยกเริ่มต้นไถแน่นด้วยมือทั้งสองข้าง แล้วมันก็ออกตัวพร้อมกับเสียงดัง ห้องทดลองพราเลือนแล้วมีดลงมิสซิสซิปปีเดิรเข้ามา เห็นได้ว่าเธอมองไม่เห็นผม เธอตรงไปที่ประตูเปิดออกไปยังสวน ผมคิดว่าต้องใช้เวลาราวๆ หนึ่งนาทีกในการเดินข้ามห้องไป แต่สำหรับผมแล้วเธอดูเหมือนจรวดที่พุ่งข้ามห้องไป ผมดันคันโยกไปจนสุด ตอนกลางคืนมาถึงเหมือนตะเกียงดับ และอีกชั่วขณะเดียวตอนเช้าก็มาถึง ห้องทดลองพราเลือนและมัวลง แล้วก็พราเลือนขึ้นเรื่อยๆ กลางคืนวันรุ่งขึ้นมาถึง มีดสลัว แล้วก็กลางวัน กลางคืน กลางวัน เร็วขึ้นเรื่อยๆ เสียงหมุนวนดังหึ่งอยู่ในหู และผมรู้สึกสับสนมึนงงไปหมด

“ผมเกรงว่าจะไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกประหลาดจากการเดินทางข้ามเวลาได้ มันไม่ได้เฟลิดเฟลีนเลยสักนิดเดียว เป็นความรู้สึกเหมือนการเคลื่อนที่แบบหัวทิ่มลง! ผมรู้สึกเหมือนกำลังจะแตกสลายอย่างน่าสยดสยองขณะที่มันดำเนินต่อไป กลางคืนตามมาด้วยกลางวัน เหมือนปีกสีดำที่กระพือโบก ห้องทดลองเลือนรางดูเหมือนหลุดห่างออกไปจากตัวผม และผมเห็นดวงอาทิตย์กระโจนข้ามท้องฟ้าอย่างรวดเร็วทุกๆ นาที และทุกนาทีหมายถึงหนึ่งวัน ผมคิดว่าห้องทดลองคงถูกทำลายไปแล้ว และผมมาอยู่ในที่โล่ง รู้สึกเลือนรางว่ามีนั่งร้าน แต่ผมกำลังเดินทางไปอย่างรวดเร็วเกินกว่าจะรับรู้สิ่งที่กำลังเคลื่อนที่ หอยทากที่คลานช้าที่สุดผ่านไประยะเร็วเกินไปสำหรับผม ความมืดและแสงสว่างที่กะพริบต่อเนื่องกันไปทำให้ผมเจ็บตามาก จากนั้น ในความมืดเป็นระยะๆ ผมก็เห็นดวงจันทร์หมุนอย่างรวดเร็ว จากมืดเป็นครึ่งดวงจนถึงเต็มดวง และเห็นดวงดาวหมุนผ่านแวบวับ ตอนนี้ ขณะที่ผมเดินทางต่อไปด้วยความเร็วเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ กลางคืนและกลางวันก็ผนวกรวมกันเป็นสีเทาต่อเนื่องท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงินลึกล้ามหัศจรรย์ สีที่งดงามเรืองรองเหมือนตอนเริ่มโพล์เพล้ ดวงอาทิตย์ที่ผุดขึ้นมากลายเป็นแนวเส้นโค้งของไฟสุกสว่างในปริภูมิ ดวงจันทร์เป็นแถบอ่อนจางกว่า และผมเห็นดวงดาวเป็นเพียงวงกลมสว่างเป็นระยะแวบวับอยู่ในสีน้ำเงิน